

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

2023 m. kovas Nr. 235

REDAKTORIAUS SKILTIS

Mielas skaitytojau!

Kun. Nerijus PIPIRAS

Labai greitai atėjo Gavėnios laikas. Sveikinamės šį kartą netgi šiam laikui įpusėjus. Kiekvienas turime vienokios ar kitokios Gavėnios patirties. Linkiu atrasti šį laiką kaip Dievo malonės metą, kada visi kartu vėl panirsime į didžius Išganymo įvykius. Tegul šis laikas dovanoja pačias nuostabias viršukalnes, kurias, tikiu, visi kartu pasieksime, nes keliaujame su Viešpačiu Jėzumi. Tad tiesiog leiskimės nuo Gundymų kalno per Golgotos viršukalnę į Prisikėlimo spindesį, kada visi kartu drauge su apaštalais galėsime tarti: „Viešpatie, iš tiesų gera būti su Tavimi“. Kita vertus, kelionė link viršukalnių bus sunki, o gal net neįmanoma, jei išeisime neatnaujinę savo santykio su Dievu ir artimu. Taigi, šios kelios eilutės tiesiog ir skirtos Dievui bei artimui.

KATECHEZĖ

Malda, pasninkas, išmalda

Kun. Nerijus PIPIRAS

Malda. Tai pokalbis su Dievu. Mes turime leisti Jo užkalbinami. Kartais mūsų maldos atrodo lyg koks monologas, kada Dievui tik išsakome aibę pageidavimų. Labai svarbu maldai paruošti ir vietą. Nebūtinai tai fizinė vieta, juk sakoma, jog melstis galima visur, net ir važiuojant troleibusu. Tačiau svarbi dvasinė vieta: svarbu atrasti nors sekundę tylos, tiesiog stoti Jo akivaizdon. Ir kalbėtis. Net ir tas pačias kasdieniškiausias mintis, be kurių neapsieinama kasdienybėje, kelti link Jo, kad neapsiribotume vien tik žodžiais, bet ir širdį keltume link Jo. Visada, kalbėdami „Tėve mūsų“ maldą, stenkimės neskubėti, nes kiekvienos maldos pagrindas – Tėvo vardo pašlovinimas, atsidavimas Jo valiai, visų vilčių sudėjimas į Jo Karalystę, siekis bendradarbiauti su Juo ir prisiminimas, jog dar gyvendami žemėje mes jau esame ant dangaus slenksčio. Taip pat ir prašymas kasdienės duonos. Šis prašymas neapsiriboja vien tik fizine duona. Prašome kartu ir dvasinio peno, išminties, supratimo, kaip skirstyti žemės turtus, kad duonos užtektų visiems. Prašymas atleisti kaltes. Svarbu įsidėmėti tai, jog maldoje sakome: „Atleisk mums mūsų kaltes, kaip ir mes atleidžiame“, o ar iš tiesų atleidome?. Todėl į šitą kreipinį reikia sudėti visas nuoskaudas, nepamirštant, jog krikščionis yra pirmiausia beribės kryžiaus meilės dalininkas. Galų gale, kai prašome, kad Tėvas mums dovanotų išminties ir stiprybės atsispirti pagundoms, žinoti, jog piktasis niekuomet netaria paskutinio žodžio. Maldą baigiame žodžiu AMEN. Iš graikų kalbos išverstas keleto raidžių žodis tarsi apjungia tai, ką sakėme maldoje, ką tikime. Tai tarsi mažasis tikėjimo išpažinimas. Lietuvių kalboje jo atitikmuo būtų maždaug: „Taip, tai tiesa“.

Pasninkas. Pasninko tradicija turi mus grąžinti į santykį su Tėvu, į susitikimą, todėl Evangelijoje ir skamba tokie iškalbingi Jėzaus žodžiai, kad pasninkaujant reikia pasitepti aliejumi galvą ir nusiprausti veidą. Tai atgailos ženklas. Visada jis turi turėti religinį atspalvį: kažko atsisakau vardan kažko. Gali būti pasninkas nuo malonumų. Labai svarbus pasninkas nuo egoizmo ir savimeilės, kada tai, ką išleidžiu praeinantiems dalykams, galiu ir turėti skirti savo artimui. Ši praktika atrodo paviršutiniškai, jei susilaikydami nuo mėsos, ją keičiame kur kas prabangesniais ir skanesniais patiekalais. Taigi, pasninkas galioja ir prabangai. Privalomas pasninkas yra Kūčių ir Pelenų diena, Didįjį penktadienį. Tuo metu sočiai pavalgoma kartą per dieną, o visais kitais kartais tik užkandama. Nuo pasninko gali būti atleisti ligoniai ir tie žmonės, kai maitinimas nuo jų išitikinimų nepriklauso. Susilaikymas nuo mėsinių valgių galioja visiems nuo 14 metų amžiaus, griežtas pasninkas – nuo 16 iki 60 metų amžiaus, t. y., sulaukus pilnametystės. Tačiau tėvai ir dvasininkai turėtų rūpintis, kad dar nesulaukusiems 14 metų amžiaus jaunuoliams taip pat būtų skiepijama atgailos kambarėlio. Išdrįskime tuo, kas liko mums susilaikius, pasidalyti su savo broliu ar sese.

Išmalda. Pats žodis mums aiškiai pasako, kodėl jis yra įrikiuotas šalia maldos ir pasninko. Lietuvių kalboje tai gana tiksliai išreikšta: iš maldos. Todėl neišvengiamai mes turime prisiminti Didįjį Įsakymą: *Mylėk Viešpatį Dievą visa širdimi, visu protu, visa siela, visomis jėgomis, o savo artimą – kaip save patį.* Arba trumpiau: mylime Dievą tiek, kiek mylime artimą. Todėl artimo meilė ir malda yra neatskiriami. Tuo gyveno jau Senojo Testamento žmonės. Įstatyme buvo pasakyta, kad negali būti užlaikomas dienos užmokestis iki vakaro, kad žmogus šalia savęs turi turėti bent jau apsiaustą, kad nesušaltų, kad nebūtų pažeistas jo orumas. Ir derliaus nebuvo galima viso nurinkti: Tam, kad ateivis, našlė ar našlaitis turėtų ko pavalgyti ir nemirtų badu. Naujajame Testamente Jėzus labai gražiai sako: „Ką padarėt vienam iš mažiausiųjų mano brolių – man padarėte“. Tuo gyveno pirmosios krikščionių bendruomenės. Dar *Apaštalų darbų* knygoje skaitome apie pirmųjų septynių diakonų paskyrimą, kurių misija buvo patarnauti prie stalų ir rūpintis vargšais, o ypač našlėmis.

O kaip mūsų santykiai su artimu? Norisi priminti keletą paprasčiausių, bet tikram krikščioniui būtinų dalykų. Popiežius Pranciškus primena, kad nemoralu ir nekrikščioniška teisti žmogų. Krikščionis turi padėti, o už savo sprendimus atsakingas pats žmogus. Vengtinas blogio toleravimas: visi žino, bet nieko nesako ir nedaro, nepagelbsti. Pagalba yra įvairi. Tačiau ja negalima vadinti tokių „injekcijų“, kurios skatina labiau žmogaus degradavimą nei pagalbą, kitaip sakant, geriau duoti meškerę nei žuvį. Pagalba artimui gali būti ir bent lašelis kraujo ar kitokia donorystės akcija, ką Katalikų Bažnyčia tik skatina. Pagalba gali būti ir paprasčiausias išklauskymas, skyrimas žmogui laiko, malda už jį. Gerasis samarietis, kurį kaip sektiną pavyzdį mums perdavė Jėzus, plėšikų sužeistą žmogų užsideda ant gyvulio – ant maldos pečių. Mūsų laikysena – viską uždėti tik ant Jėzaus pečių.

SVEČIUOSE PAS...

Svečiuose pas parapijos Pagalbos tarnybos namuose vadovę Jūratę MATIKOVIENĘ

Vilius MISEVIČIUS

Lietuvoje didėjant pagyvenusių žmonių skaičiui valstybinėms įstaigoms sunku aprėpti visų vargstančių poreikius. Tą spragą iš dalies užpildo nuo 2015 metų Kristaus Prisikėlimo parapijoje veikianti Pagalbos tarnyba namuose. Ji teikia paslaugas visiems pagalbos reikalingiems asmenims, ypač neįgaliesiems, vienišiesiems, sergantiems priklausomybių ligomis, nuteistiesiems ar dėl kitų priežasčių socialiai pažeidžiamų asmenų grupei priskiriamiems žmonėms. Tarnybai nuo pat jos įkūrimo vadovauja aktyvi Pastoracinės tarybos narė, socialinio darbo magistrė Jūratė Matikovienė. Su ja susitikome parapijos namuose, esančiuose greta Kristaus Prisikėlimo mažosios bažnyčios.

Turininga šios parapijietės gyvenimo istorija. Pradžioje – baigtas Kauno medicinos universitetas. Čia studijuojant mėgstamos veiklos, ypač darbas su žalingų įpročių turinčiu jaunimu, atvedė į savanorystę. Ta kryptis dar labiau viliojo dalyvaujant žalingų įgūdžių prevencijos stovykloje moksleiviams *Sniego gniūžtė*. „Vėliau įsitraukiau į Lietuvos šeimos centre organizuotus „Pažink save“ grupių vadovų mokymus ir veiklą. Būtent čia sutvirtėjo mano, kaip praktikuojančios katalikės, įsitikinimai.

„Savasties dalimi tapo suvokimas, kad „žmogus yra vertybė nuo pačios pradėjimo pradžios...“, – akcentavo Jūratė.

Jai daug naudos davė Taizė piligrimystė. Beveik 10 metų išvykose į tą bendruomenę Prancūzijoje ji brendo kaip lyderis ir vadovas: sėmėsi organizacinio darbo patirties su didelėmis atvykstančių piligrimų grupėmis (į Taizę susitikimus atvykdavo arti 100 tūkstančių jaunuolių), išmoko organizuoti kasdienes darbus, atsakomybės. Profesinius įgūdžius Jūratė panorė pritaikyti Lietuvos organizacijų, kovojančių su skurdu ir socialine atskirtimi, tinkle: 2010 m. ji buvo valdybos pirmininkė, o dabar valdybos narė, Paliatyvios medicinos draugijos ilgametė valdybos narė, Pagalbos onkologiniams ligoniams asociacijos valdybos narė.

„Pasak pašnekovės, studijų Medicinos universitete atlikta praktika Slaugos ligoninėje ją įtikino, kad „žmogus yra vertybė iki pačios paskutinės savo gyvenimo sekundės...“. Vėliau beveik 6 metus, dirbdama Kauno visuomenės sveikatos centre, ji vedė žalingų įpročių prevencijos mokymus jaunimui.

J. Matikovienė, neatsitraukdama nuo praktinio darbo, Vytauto Didžiojo universitete dar baigė studijas Socialinio darbo magistro programoje. „Baigiant mokslus man pasiūlė *Carito* organizacijoje vadovauti Slaugos skyriui. Bet nesutikau, nes pagalvoju, kad neturiu patirties. Tada tapau Vaiko raidos klinikos „Lopšelis“ socialine darbuotoja. Teikėme paslaugas šeimoms, auginančioms neįgalius kūdikius, bei globjome kūdikius ir vaikus, kurių atsisakė tėvai. Tuometinei vadovei esu dėkinga už tai, kad išmokė rengti projektus. Dirbant klinikoje pavyko sėkmingai parengti paraišką ir atvežti į Lietuvą specifinį Peto metodą, leidžiantį teikti kompleksines pagalbos paslaugas vaikams su cerebriniu paralyžiumi. Patyrimus ir žinias aprašiau su bendraautoriais išleistoje knygoje. Toliau sekė darbas *Caritas* Pagalbos prekybos žmonėms ir prostitucijos aukoms skyriuje, kur po 3 metų buvo patikėtos vadovės pareigos. Susipažinau su ypatinga klientų grupe, santykiais su policijos ir teisėtvarkos įstaigomis, turėjau dažnas komandiruotes. Bet intensyvus darbas privedė prie fizinio ir psichinio išsekimo. Todėl, kai kolegos pakvietė tapti Lietuvos *Caritas* Slaugos ir sielovados skyriaus vadove, sutikau. Teko atstovauti šalies *Caritas* Europos *Caritas* ir EAPN tinklo (European Anti Poverty network) struktūroje, kur turėjau galimybę intensyviai stebėti ir įtakoti procesus, vykstančius europiniame lygmenyje. Prisidėjau steigiant *Caritas* padalinius visoje Lietuvoje – įsteigėme 16 padalinių skirtinguose šalies miestuose su 62 darbuotojais ir apie 100 aktyviai veikiančių savanorių, kurie teikė paslaugas 1300 ligonių...“, – pasakojo ši iniciatyvi ir labai darbšti moteris.

Jūratė prisiminė, kad 2015 m. *Caritas* slaugos ir globos namuose su kolegomis įregistravo savarankišką organizaciją – Labdaros ir paramos fondą bei Pagalbos namuose tarnybą, kuriai ji ir vadovauja. 30 darbuotojų ir savanorių teikia paslaugas apie 150 vienišų ir ligotų kauniečių, organizuoja bei veda mokymus artimiesiems ir specialistams, bendradarbiauja įgyvendinant įvairius projektus. Atsirado ryšys su Kristaus

Prisikėlimo parapija. Iš pradžių skyriui ji suteikė patalpas, ilgainiui santykiai plėtėsi. Prieš šešerius metus, vykdant Kauno arkivyskupijos *Caritas* reorganizaciją, Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijai perduota administruoti Sriubos valgykla, kurioje kasdien nemokamai gauna pietus apie 200 socialiai pažeidžiamų asmenų.

„Suskaičiavau, kad esu vedusi apie 1000 val. įvairių mokymų. 14 metų buvau pedagoge Kauno kolegijoje, Ignaco Lojolos kolegijoje, Kauno Petrašiūnų ir Utenos darbo rinkos mokymo centruose bei VŠĮ Gyvenimo ir tikėjimo institute. Šiuo metu aktyviai dirbu suaugusiųjų mokymo ir papildomo ugdymo srityje, vedu mokymus darbuotojams, savanoriams ir bendruomenių nariams, teikiantiems slaugos ir socialinės priežiūros paslaugas seniems ir/ar neįgaliesiems asmenims bei jų šeimų nariams“, – savo gyvenimo istoriją fragmentus prisiminusi užbaigė J. Matikovienė.

(Tęsinys – kitame „Prisikėlimo“ numeryje)

Kovo mėn. liturginis kalendorius

03.04	Šv. Kazimieras, Lietuvos globėjas
03.05	II Gavėnios sekmadienis
03.12	III Gavėnios sekmadienis
03.19	IV Gavėnios sekmadienis
03.20	Šv. Juozapas. Švč. Mergelės Marijos Sužadėtinis
03.25	Viešpaties Apreiškimas Švč. Mergelėi Marijai
03.26	V Gavėnios sekmadienis

IŠ PARAPIJOS GYVENIMO

Ukrainos karo metinės Kristaus Prisikėlimo bazilikoje

Dalia TARAILIENĖ

Vasario 24-ąją skubėdavome pasveikinti Estiją su Nepriklausomybės diena ir pagerbdavome iškeliamą jos vėliavą. Šiais metais vasario 24-ąją pasitinkame ne tik su Estijos, bet ir Ukrainos vėliavomis ir pastarosioms rodome didesnę pagarbą: jei prieš 105 metus tą dieną viena valstybė išsilaisvino ir tapo nepriklausoma respublika, tai prieš metus šią dieną agresorė Rusija iš pasalų užpuolė kaimyninę Ukrainą. Planuotas žaibiškas įsiveržimas nedavė tikėtų rezultatų, ir jau metai vyksta kruvinas, žmogėdriškas karas, kuriame gindami savo žemę ir laisvę žūsta Ukrainos žmonės. Nuo pat pirmosios karo dienos, ištikti šoko, net nežinojome ką daryti. Vienintelis aiškus veiksmas visose sunkiose situacijose yra MALDA. Su ja ir pradėjome bendrą Kryžiaus kančios kelią su Ukraina.

365 karo dienos. 365 kartus varstyti Rožinio karoliukai, meldžiantis lietuvių ir ukrainiečių kalbomis. Kasdien, vakare prieš šv. Mišias, maldomis mes skriejame į Ukrainą. Ir ne tik maldomis. Pradėta rinkti parama per metus 25 kartus iškeliavo į frontą tiems, kam jos labiausiai reikia. O atsiradus neįmanomoms, ekstremalioms sąlygoms nuniokotoje šalyje pagalbą šviesa ir šiluma pradėjome teikti, gamindami apkasų žvakes. Jų skaidri liepsna pripildyta ne tik vaško, bet ir mūsų meilės ir atjautos.

Karo metinių dieną pradėjome šv. Mišiomis mažojoje Kristaus Prisikėlimo bažnytėlėje. Ne tik šv. Mišių auka, bet ir Švč. Sakramento garbinimu kreipėmės į Viešpatį, prašydami Ukrainos tautai stiprybės kančiose ir varguose, o nukankintiems ir žuvusiems Amžinos ramybės!

Vakare, kaip įprasta, kalbėjome Rožinį, po to ėjome Kryžiaus kelią, apmąstydami

ne tik Kristaus, bet ir Ukrainos karo kančias. Prie altoriaus aukoti šv. Mišias sustojo Kristaus Prisikėlimo parapijos kunigai: kun. Sigitas Bitkauskas ir kun. Nerijus Pipiras.

Pagarbą mirusiems, nukankintiems ir žuvusiems išreiškė stačiatikių bažnyčios kunigas, mons. Vitalijus Mockus. Katalikų bažnyčioje labai jausmingai skambėjo mums kiek neįprasta malda už mirusius – *Panichida*. Po visų apeigų sugiedojome Ukrainos himną ir dalijomės mintimis apie karo išgyvenimus su ukrainietėmis pabėgėlėmis. Paskutinis atminties akcentas – Maidano *Requiem*. Tai senovinė ukrainiečių liaudies daina, su kuria buvo palydimi mirusieji.

Norintys galėjo susipažinti su mūsų savanoriška veikla informaciniuose stenduose. Su giliu tikėjimu ir viltimi apie taikią padangę, išlaisvintą Ukrainos žemę ir kančių pabaigą paminėjome pirmąsias Ukrainos karo metines.

AKIRAČIAI

Kryžiaus kelias – meilės kaina kelyje į Prisikėlimo džiaugsmą

Pasak labai anksti susiformavusios tradicijos, Marija, Dievo Motina, ilgą laiką kasdien grįždavo į Jėzaus kančios ir mirties vietą. Ji atkartodavo kelią, kuriuo jos vienatinis Sūnus nešė savąjį kryžių. Po to,

kai 312 metais imperatorius Konstantinas paskelbė Milano ediktą ir krikščionybė nebebuvo persekiojama bei laikoma religija už įstatymo ribų, iškilo poreikis naujai įamžinti Jėzaus kelionę į Golgotą. Pasakojama, jog šventasis Jeronimas Jeruzalėn atvykusius krikščionis vesdavo į tas vietas, kur Jėzus buvo tardomas, kur vyko jo teismas, paskui kartu atkartodavo jo kryžiaus kelią. Ilgainiui pradėta įamžinti ir šio kelio simbolinius įvykius, tik gerokai vėliau jie pavadinti Kryžiaus kelio stotimis.

V amžiuje susiformavo praktika simboliškai atvaizduoti Kryžiaus kelio vietas gausiau krikščionių gyvenamose vietose, nes toli gražu ne kiekvienas gali nuvykti į Jeruzalę. Tuo labiau, kad po kurio laiko Jeruzalė perėjo į musulmonų rankas ir bet kokia krikščionių piligrimystė tapo problemiška.

Kryžiaus kelio pamaldumas tik stiprėjo. Naują, stiprų postūmį suteikė pranciškonai, kuriems 1342 metais buvo patikėta rūpintis šventomis vietomis Šventojoje Žemėje. Europoje šis pamaldumas reiškėsi per Kry-

žiaus kelio stotims skirtų koplyčių statybą. Prie bažnyčių buvo kuriami įspūdingi tokių koplyčių kompleksai. Ilgą laiką Kryžiaus kelio stočių skaičius įvairavo nuo 12 iki 27. Tik popiežius Klemensas XII nustatė, kad Kryžiaus kelio stočių visur turi būti 14, ir buvo patvirtinti iki mūsų dienų išlikę jų pavadinimai. Pastarasis popiežius taip pat leido ne tik pranciškonų, bet ir kitose bažnyčiose visame pasaulyje kabinti paveikslus, kuriuose vaizduojamos šios stotys. Netrukus popiežius Benediktas XIV nustatė, kad kiekvienoje katalikiškoje bažnyčioje turi būti perteikiama Jėzaus paskutinės kelionės istorija.

Prieš du tūkstančius metų buvo nukryžiuotas ne tik žmogus, vardu Jėzus, visa tikrovė, visas pasaulio laikas buvo prikaltas prie kryžiaus. Tai nėra vien sielvartingas įvykis, bet būtina Prisikėlimo preliudija. Tai pribloškianti meilės drama, primenanti tiek meilės kainą, tiek jos galią ir pažadą, kad tik meilė stipresnė už mirtį.

Parengta pagal www.nebijokvezio.lt

Ėjimas į Sausio 13-ąją

(Pabaiga. Pradžia „Prisikėlimo“ Nr. 234)

Dalia TARAILIENĖ,
buvusi Jaunuolių karinės tarnybos
reikalų komisijos vadovė

Jau 20 valanda. Savo bičiulį vežiosi į namus, bent arbatos išgersim. Vaikai, nors ir pavargę, pasakoja dienos įspūdžius. „Šiandien pro darželį prie TV bokšto vis važiavo karinės mašinos, auklėtojos neleido ilgiau pabūti lauke“, – su nuoskauda guodėsi vyresnysis, septintus metus einantis sūnelis. „Taip, prie bokšto auklėtojos neleido eiti“, – antrino ir penkiametis mažėlis. Po greitai improvizuotos vakarienos mažieji didvyriai nusileido į miegų karalystę. Mes gi su Peteriu dar aptarinėjome dienos įvykius ir bandėm kažką prognozuoti, bet tai buvo tarsi vaikščiojimas tirštoje migloje. „Važiuoju į viešbutį. Esu nežmoniškai pavargęs. Ryt susitiksime Parlamente. Jei kas, skambink tik ypatingu atveju“, – ir aš svečių išvežiau į „Neringą“. Prie Parlamento jau buvo tūkstantinė minia. Degė laužai, nors snieguriavo ir šalo, bet oras buvo nežvarbus. Važiuojant pro TV bokštą, iš tolo girdėjosi dainos ir smagios armonikų melodijos.

Vos išgėgiau pro duris suskambo telefonas: „Čia iš štabo, susisieki su Vidaus reikalų ministerija, perduok informaciją.“ Ant kelių atsirado didžiulis bloknatas, kurio nebepaleidau visą naktį. „Perduodam žinias iš Maskvos“, – ragelyje girdžiu Natašos, Lietuvos ambasados sekretorės, balsą. „Pajudėjo karinė technika iš Šiaurės mies-

telio“, – vėl telefonu sklinda nerimo pilni žodžiai. Klūpau ant žemės, šalia manęs telefono aparatas, ant kelių bloknatas, rankoje tušinukas, galvoje – tai zvimbiam, tai tuštumai, o širdyje – nerimas! Per radiją pateikiama operatyvi informacija – kažkas vyksta prie Ministrų Tarybos, žmonės kviečiami eiti ten, bet greit paaiškėja, kad tai provokacija: keli girti tipeliai bandė brautis į rūmus, bet jau sulaikyti.

„Kalba Jonas Gečas. Labai reikia jūsų operatyvios pagalbos perdavinėjant informaciją.“ Pasijuntu tarsi karo lauke, ankštame apkase, tik dar kol kas nešauda... Staiga pradeda barškėti langai, dreba grindys nuo keisto ir bausaus triukšmo. 1 val. 25 min.! Šis laikas užfiksuoja gyvenimą iki šiol ir po to! Nuo baisaus trenksmo nukrinta eglutės žaisliukai. Dar vienas klaikus sprogimas, ir girdžiu virtuvėje dūžtantį stiklą. Klykdami atleikia vaikai. Aš juos apkabinu, tarsi taip galėčiau apginti nuo viso, kas darosi už namo sienų. Vėl skambutis: „Noriu atsisveikinti, – sako pulk. Algimantas Vaitkaitis. – Nežinia kas bus, esu ne tik karininkas, bet ir medikas. Todėl einu ruošti operacinės ir kitų patalpų pirmajai pagalbai Parlamente. Ačiū už viską!“ Pypsėjimas ragelyje ir užtemęs televizoriaus ekranas nuplėšia paskutinę viltį. Bandau raminti drebančius vaikus, o šūviai nesiliauja, jie čia pat. Dreba namai, dreba miestas, dreba mūsų gyvenimai ir likimai... Ir toliau vykdu telefonistės užduotis: skambutis į ten, skambutis iš ten. Kalbu nepažindama savo balso, kažkokio negyvo

ir svetimumo... Žmonės bėga, nors ir keista, ne nuo bokšto, bet link jo! Nors žinome, kad šauda, kad yra jau užmuštų ir sužeistų! Ak, tu, mano Lietuva! Kas aš be Tavęs, kas Tu be mūsų?

Staiga prie durų sučirškia skambutis. Šaltis sukausto visą kūną. Bijau pajudėti. Gal jau atėjo išvesti? Tačiau pasigirsta gerai pažįstamas beldimas. Skubiai atidarau duris, o ten mano kaunietis brolis su žmona ir vaikystės draugai. Pirmą kartą matau taip skausmingai verkiantį suaugusį vyrą! „Mes iš ten, nuo bokšto!“ – sako jis ir apkabina. Tame apkabinime jaučiu viską – ir miškus, ir laukus, upes ir jūrą. Visą, ką turime ir ko gal jau nebeturime. Jaučiu smarkiai, neramiai plakančią jo širdį. Ačiū Dievui – dar plakančią!!!

Tyla. Ji be galo iškalbinga, kai už lango dar girdisi kanonada. Ir vėl telefonas, ir vėl įvairiausia informacija. Bandymas ieškoti radijo stočių. Ir pirmieji lietuviški žodžiai eteryje: „Čia kalba Lietuva!“ Įdedu į magnetofoną kasetę ir įrašinėju šiuos šauksmus pasauliui kaip, ko gero, paskutinį testamentą.

Auštant manieji ruošiasi važiuoti į Kauną, nes ir ten neaiški padėtis: palikti vaikai namuose, kur už tvoros radijo stulpai... Kaip tremtin staiga suruošiu savo vaikelius, skausmingai, be galo sunkiai atsisveikinu. Matau, kaip per vieną siaubo naktį nerūpestinga vaikystė pasikeitė į realybės suvokimą.

Išeinu į balkoną. Saulėtas sekmadienio rytas. Gatvės tuščios, tarytum visi iš tiesų būtų išmirę. Ir širdyje kažkas nutrūksta. Jau nebeskauda, nes nebėra ką skaudėti... Pakabinu ant baltinių virvės vėliavą, perrišu juodu kaspiniu ir išeinu į SAUSIO 13-ąją!

PARAPIJOS INFORMACIJA

GAVĖNIO REKOLEKCIJOS PARAPIJOJE

vyks kovo 18–19 d., moksleiviams – kovo 30 d., ketvirtadienį, 9.00 val.

Keičiasi paramos Ukrainai rinkimo tvarka Kristaus Prisikėlimo bazilikoje:

Paramos priėmimas Ukrainai ir apkasų žvakių gamyba, talkinant savanoriams, Kristaus Prisikėlimo bazilikos rūsyje vyksta tik **penktadieniais ir šeštadieniais nuo 10.00 iki 20.00 val.** (įėjimas pro kolumbariumą). Dėl edukacijos užsiėmimų moksleiviams ir sunkiasvorės paramos pristatymo bei paramos pristatymo kitu laiku prašome skambinti tel. 8 612 69766 (Tatjana).

Reikalinga parama:

Ukrainos karo ligoninėms ir paramedikams: tvarsliava ir dezinfekcinės priemonės (tvarsčiai, marlė, pleistrai, tamponai, purškalai, tepalai ir pan.), turniketai, slaugos priemonės ir priežiūros, nereceptiniai vaistai nuo

peršalimo ir skausmo, vaistinėlės, sauskelnės ir paklotai, ramentai ir neįgaliųjų vežimėliai, apranga medikams, apranga kariams, gulintiems ligoninėje, kuriems yra taikomas reabilitacinis gydymas. Higienos priemonės (muilas, šampūnas, dušo želė, dantų pasta, dantų šepetėliai, skalbimo priemonės, moterų higienos priemonės). Švari patalynė (vienguliai antklodžių ir pagalvių užvalkalai, paklodės, rankšluosčiai).

Ukrainos kariams: Avalynė – žygio batai, aulinukai, botai (gali būti ir avėta, šviri ir tvarkinga); lietpalčiai (pageidautina maskuojamojo rašto); kojinių (sportinės ir pan.); terminiai rūbai (marškinėliai ilgomis ir trumpomis rankovėmis, pošalmiai (bala-klavos), bliuzonai; prožektoriai (rankiniai, dedami ant kaktos (būtinai su raudona šviesa, įkraunami arba bateriniai), elementai; maistas ir užkandžiai (kaloringi ilgo galiojimo:

kruopos, makaronai, konservai, šokoladas, saldintas kondensuotas pienas, energetiniai batonėliai); drėgnos servetėlės, kramtomoji guma (kūno švarai palaikyti).

Ukrainos vaikams: pieno mišiniai, košelės, tyrelės ir pan., sauskelnės, drėgnos servetėlės; vaikams su specialiais poreikiais maistas be glitimo; karo pabėgėlių vaikams, gyvenantiems Kaune: žaislai, žaidimai, lavinimo priemonės, vežimėliai ir pan.

Apkasų žvakių gamybai: parafinas/vaškai, švrios skardinės iki 1 l talpos, kartonas (tik tinkamai supjaustytas).

Sunkiasvorės dėžės ir pakuotes susitarus savanoriai gali paimti iš namų.

Skambinti:

Tatjana Narkevičienė, tel. 8 612 69766;

Dalia Tarailienė, tel. 8 698 85092;

Agnė Jociuvienė, tel. 8 639 02660;